

Arrest

nr. 281 246 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 juni 2022 de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Banyas van de provincie Tartous. U werkte de laatste jaren in Syrië als lasser van schepen. Na het uitbreken van de revolutie nam u verschillende malen deel aan betogingen. Wanneer het leger de stad binnenviel in 2011 nam u geen deel meer aan de betogingen. In juli of augustus 2011 werden alle mannen opgepakt en verzameld op een voetbalveld. Ook u werd opgepakt en twee dagen vastgehouden. U werd geslagen, bespuwd en beledigd in deze periode.

U vertrok in de zomer van 2012 naar Libanon. Vandaar reisde u naar Saoedi-Arabië om te werken. Na een maand keerde u terug naar Libanon. U was van plan opnieuw naar Syrië te gaan om uw familie te zien. Voor u terugkeerde kreeg u een telefoontje van uw moeder waarin zij u vroeg wat u nodig had. U begreep hierdoor dat u gezocht werd door de Syrische autoriteiten. Uw familie stuurde u een boodschap via een taxichauffeur die naar Libanon vertrok. Deze zei u dat u was opgeroepen voor het leger en dat u tevens werd beschuldigd van terroristische activiteiten. U vertrok vervolgens naar Cyprus waar u een jaar als visser werkte en een jaar ramen maakte. U vertrok vervolgens naar Turkije waar u zeven maanden verbleef. Hierna had u het plan opgevat om naar Europa te reizen. Via een kennis wist u een plaats te krijgen op een boot naar Spanje. Voor de kust van Spanje kreeg u bevel van de kapitein om cargo op het schip te laden. Op dat moment werd iedereen gearresteerd door de politie. U kwam te weten dat het schip vijf ton hasj vervoerde. U werd, samen met de rest van de bemanning, door het Spaanse gerecht veroordeeld voor drugshandel tot een gevangenisstraf van vier jaar. U zat uw straf volledig uit. Op 9 juni 2019 werd u definitief vrijgelaten. Na uw vrijlating reisde u naar België, waar u op 15 juni 2019 aankwam. Op 21 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een paspoort, een zeemanspaspoort, foto's van uw identiteitskaart, foto's van uw legerboekje, foto's van uw familieboekje, en attesten in verband met uw gevangenisstraf in Spanje neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Er dient gewezen te worden op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen (artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet), voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders-, en dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd. (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.; Prosecutor v. Dusko Tadic aka "Dule" (Opinion and Judgment), IT-94-1-T, International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY), 7 Mei 1997, § 688-692).

In casu blijkt uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u in 2015, in Spaanse wateren, mededader was aan een ernstig, nietpolitieke misdrijf, namelijk internationale drugshandel op grote schaal. Uit grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en alle overige elementen aanwezig in uw administratief dossier, waaronder de documenten aangaande uw detentie, blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u wel degelijk wetens en willens betrokken was bij deze door u aangehaalde criminele feiten. Hoewel het CGVS aanvankelijk het bericht kreeg dat er geen strafrechtelijke antecedenten op uw naam zouden staan en, na een nieuwe aanvraag te hebben ingediend bij de Spaanse autoriteiten met de door u neergelegde documenten aangaande uw detentie, vervolgens geen antwoord meer heeft verkregen in dit verband (zie landeninformatie), zijn er geen redenen om te twijfelen aan de door u aangegeven veroordeling vanwege uw betrokkenheid aan deze feiten. Naast de documenten aangaande uw detentie legt u immers uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af over uw rechtszaak en uw detentie (CGVS, p. 10).

Uit de brief (stuk 5) van de directeur van de penitentiaire instelling Valdemoro (Madrid), waar u gedetineerd werd, aangaande uw aanvraag voor een werkloosheidsuitkering, blijkt dat u werd veroordeeld voor een niet nader bepaald misdrijf zoals vermeld in artikel 36.2 van het Spaanse Strafwetboek. Dit artikel vermeldt – naast misdrijven aangaande terrorisme en misdrijven tegen minderjarigen – misdrijven gepleegd binnen een criminele organisatie of groep (zie administratief dossier). In dezelfde brief wordt vermeld dat u sinds 14 mei 2015 gedetineerd was tot de dag van de opstelling van de brief, zijnde 9 juni 2019. Uit een ander document aangaande uw detentie (stuk 8) blijkt dat uw straf 1490 dagen betrof, waarvan u alle 1490 dagen heeft uitgezeten. Tevens legt u een brief (stuk 6) van de onderdirectrice van deze zelfde gevangenis neer, waarin melding wordt gemaakt van het vonnisnummer – 96/2016 – en de rechtbank – "A.NACIONAL SEC.2A.PENAL". De inhoud van deze stukken kunnen in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen als werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een maand omwille van uw betrokkenheid bij georganiseerd, grootschalige drugshandel. In concreto zou u gearresteerd zijn op het moment dat u een partij van 5 ton hasj op een schip hielp laden (CGVS, p. 10 en 11).

Deze feiten vonden volgens u plaats in 2015, in Spaanse wateren, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens tot dit land als vluchteling te worden toegelaten.

Bovendien vormen deze feiten een ernstig misdrijf. Zij vooreerst opgemerkt dat uit de schaal van de lading, de logistieke complexiteit van een dergelijke operatie, de arrestatie van de anderen betrokkenen, en de wetsartikelen op basis waarvan u werd veroordeeld, blijkt dat uw activiteiten kaderen binnen een georganiseerde misdadende die betrokken is in grootschalige handel in illegale drugs zoals hasj. Van dergelijke illegale verdovende middelen is geweten dat ze een ernstige en soms levensbedreigende gezondheidsschade kunnen berokkenen bij de gebruikers. Door hun (gezondheids)effecten en het feit dat druggerelateerde activiteiten vaak sterk verbonden zijn met andere criminele activiteiten – zoals ook in casu het geval is (cf. supra) -, hebben drugs en de illegale handel erin een grote impact op de maatschappij en vormen ze een ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Hierbij dient er op gewezen te worden dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdrijven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Met name het HvJ heeft geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, zoals in casu het geval, is een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving funeste gevolgen heeft voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de "de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige

verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/ Denemarken, § 66). (naar analogie met RvV, nr. 229.576 van 29 november 2019)

Ook het Belgisch wettelijk kader (Wet van 24.02.1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen; KB van 6 september 2017 houdende regeling van verdovende middelen en psychotrope stoffen) voorziet in zware (gevangenis)straffen voor ernstige inbreuken op de wetgeving, zoals degene waarbij u betrokken was, met name het transporteren van aanzienlijke hoeveelheden hasj. Bovendien maakten de feiten waarbij u betrokken was deel uit van de activiteiten van een georganiseerde bende.

Tevens dient te worden besloten dat het misdrijf waaraan u zich schuldig maakte, niet-politiek van aard is. Nergens uit uw verklaringen blijkt enige politieke dimensie aan uw criminele activiteiten. Het betreft gemeenschappelijke criminaliteit waarbij persoonlijk financieel gewin de belangrijkste drijfveer was.

Uit uw verklaringen en de stukken in het dossier kan eveneens worden afgeleid dat u in Spanje als mededader, minstens als medeplichtige, willens en wetens een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de georganiseerde handel in illegale drugs.

Dient allereerst te worden benadrukt dat u niet ontkent effectief uw assistentie te hebben verleend bij het inladen van een cargo van 5 ton hasj op een schip, waarmee u uw concrete, materiële bijdrage aan het plegen van het misdrijf ('actus reus') erkent. Er kan vervolgens niet worden weerhouden dat u daarbij ter goeder trouw handelde en niet op de hoogte was dat u uw medewerking verleende aan het uitvoeren van internationale drugssmokkel op grote schaal. Integendeel, uit uw verklaringen en uw veroordeling kan worden opgemaakt dat u intentioneel, bewust, en met kennis heeft gehandeld ('mens rea').

U verklaart over uw betrokkenheid bij de feiten dat u op zoek was naar transport naar Europa en dat u een overeenkomst aanging met iemand die u een plaats op een boot naar Spanje wist te verkrijgen. Op een tussenstop vroeg de kapitein u om te helpen met het opladen van cargo. Net op dat moment verschenen de Spaanse autoriteiten en werd u, samen met de andere bemanningsleden van het schip, gearresteerd. U kwam vervolgens te weten dat de cargo die u hielp opladen in werkelijkheid een lading van vijf ton hasj was (CGVS, p. 10 en 11). Er kan niet worden aangenomen dat u ter goeder trouw handelde en niet op de hoogte was dat u uw medewerking verleende aan het uitvoeren van drugssmokkel op grote schaal. Het Spaanse gerecht gaf u immers dezelfde straf als alle andere aanwezigen op het schip, waaronder dus ook de kapitein (CGVS, p. 11). Daaruit blijkt geenszins dat het Spaanse gerecht elementen opmerkte in uw zaak die konden hebben gewezen op een andere – lagere – graad van betrokkenheid in de feiten, of enige onwetendheid van uw kant, of andere verzachtende omstandigheden. Het Spaanse gerecht oordeelde echter dat uw betrokkenheid in die mate was dat zij u met eenzelfde straf veroordeelde als alle andere bemanningsleden van het schip. U legt geen documenten neer om uw versie van de feiten te ondersteunen, zoals het vonnis van het Spaanse gerecht, waarin verwacht kan worden dat er veelvuldige details worden vermeld aangaande de omstandigheden van uw arrestatie en de mate van uw betrokkenheid in de feiten, en eventuele verzachtende omstandigheden. Zeker gezien u vertegenwoordigd werd door een advocaat tijdens uw proces (CGVS, p. 11), kan verwacht worden dat u dergelijke documenten weet neer te leggen indien u van mening bent dat zij uw bewering, als zou u toevallig aanwezig zijn geweest op het schip en onwetend deze lading aan boord hebben gehaald, zouden kunnen staven. Dat u dit niet doet – u weet nochtans wel documenten met betrekking tot uw detentie neer te leggen – maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw versie van de feiten aangaande uw betrokkenheid bij deze internationale drugshandel. U wordt vervolgens gevraagd waarom het Spaanse gerecht anders zou oordelen over uw betrokkenheid bij de feiten, dan de versie die u hier naar voren brengt, maar u antwoordt naast de vraag en doet een uiteenzetting over het verschil tussen een kapitein en een soldaat en verklaart dat men het bevel van een kapitein niet kan weigeren (CGVS, p. 19).

U wordt verder nog gevraagd waarom een criminele organisatie, die met een schip vijf ton hasj wilden smokkelen naar Europa, u aan boord zouden willen nemen van hun schip maar u omzeilt louter de vraag: "het schip was om goederen te transporteren en ik ben op het schip geraakt als zeeman maar niet met de bedoeling om op het schip te werken maar gewoon als een zeeman". U wordt vervolgens de opmerking gemaakt dat een criminele organisatie, die van plan was om een dergelijk grootschalige smokkel van drugs te verwezenlijken over de Middellandse Zee, toch niet zomaar iemand hierbij zou betrekken – u werd niet alleen aan boord gehaald, u laadde persoonlijk de lading hasj aan boord – die hier niets mee te maken heeft maar u kan geen bijkomende informatie meer toevoegen: "dat weet ik niet, ik kende een persoon die ook mee op schip was, maar de kapitein ken ik niet" (CGVS, p. 11).

U brengt geen verschoningsgronden aan dewelke u kunnen ontdoen van uw individuele verantwoordelijkheid. Gevraagd wat u vindt van deze veroordeling door het Spaanse gerecht antwoordt u: "onrechtvaardig, ik heb een straf gekregen voor iets dat ik niet gedaan heb, ik ben een zeeman, ik ben op dat schip geweest om hier te geraken, niet om te handelen, onrechtvaardig" (CGVS, p. 19). Gezien bovenstaande vaststellingen kan echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden onwetendheid. Het feit dat u blijft volharden in uw onschuld illustreert integendeel dat er geen sprake is van enig schuldinzicht of berouw van uwentwege. U brengt verder geen bijkomende elementen aan dewelke u van uw individuele verantwoordelijkheid zouden ontdoen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u verantwoordelijk bent voor het begaan van een ernstig, niet-politiek misdrijf, er geen elementen aanwezig zijn die u vrijstellen van uw individuele verantwoordelijkheid, en u derhalve dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie op grond van artikel 1F, (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, zeemanspaspoort, identiteitskaart, familieboekje en legerboekje hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Vanwege uw arrestatie door de Syrische autoriteiten en uw politieke overtuiging wordt een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar geacht met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 24 augustus 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van

verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 6 september 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 F van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 55/4, van de Vreemdelingenwet. Ook voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker ontkent niet dat hij in Spanje heeft vastgezetten omwille van beschuldigingen van internationale drugshandel maar betoogt dat verweerder ten onrechte stelt een 'grondig onderzoek' te hebben gevoerd alvorens een dergelijk zware beslissing te nemen door verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt aangestipt dat verweerder van de Spaanse autoriteiten het bericht heeft ontvangen dat verzoeker geen strafrechtelijk verleden heeft doch het enkel en alleen is door de oprechtheid van verzoeker en op basis van de door hem voorgelegde documenten dat verweerder op de hoogte werd gebracht van verzoekers opsluiting op basis van beschuldigingen van drugshandel. Verzoeker meent dat wanneer het CGVS echter een dergelijk zware maatregel neemt – waarbij verzoekers Syrische nationaliteit niet wordt betwist en evenmin dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en/of minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus – dit dient gestaafd te worden met bewijsstukken om aan te tonen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en gezondheid, hetgeen in casu volgens hem niet het geval is.

Verzoeker voert aan dat verweerder zelf aangeeft dat van de Spaanse autoriteiten geen enkele indicatie werd ontvangen dat verzoeker een gevaar zou vormen. Meer nog, het was verzoeker die volledig open kaart heeft gespeeld en verteld heeft waarin hij werd meegesleept door de kapitein van het schip in ruil voor zijn reis naar Europa, aldus verzoeker. Verzoeker hoopte op begrip van het CGVS door de waarheid te vertellen, gezien hij absoluut geen drugskoerier is, laat staan een gevaar voor de nationale veiligheid. Verzoeker betoogt dat op het moment dat hij het schip betrad, niet wist dat er drugs op het schip aanwezig waren en wijst op zijn verklaringen hieromtrent op het CGVS.

Uit de beslissing blijkt volgens verzoeker klaarblijkelijk dat verweerder op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van de gebeurtenissen en het feit dat verzoeker zelf grotendeels het slachtoffer is geworden van drugshandel.

Voorts wordt erop gewezen dat zoals verzoeker verklaarde, er in Spanje een raadsman werd aangesteld die hem aanraade om de ten laste leggingen niet te betwisten zodat hij een mildere straf zou krijgen, wat hij dus ook heeft gedaan. Er wordt hierbij beklemtoond dat verweerder er gedurende drie jaar in slaagde verzoekers strafrechtelijk dossier niet te bekomen van de Spaanse autoriteiten en nu eigen assumpties maakt op basis waarvan verzoeker een tweede maal wordt veroordeeld en nog een zwaardere straf wordt opgelegd door hem internationale bescherming te ontzeggen.

Er wordt vervolgd dat verzoeker ondertussen zelf enkele documenten kon bekomen uit Spanje, zoals het vooronderzoek en het vonnis die zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker meent dat dit een nieuw licht werpt op de feiten en aantoon dat hij over alles de volledige waarheid heeft verteld tijdens het gehoor. Verzoeker licht hieromtrent toe dat uit het vooronderzoek blijkt dat hij initieel zelfs geen deel uitmaakte van het onderzoek en hij pas later ook werd gedagvaard omdat hij meevoer op het schip en de Spaanse autoriteiten iedereen als mededader wilden berechten.

Verzoeker merkt verder op dat uit het vonnis blijkt dat hij zich niet verzet heeft tegen de opgelegde straffen, omdat hem meegedeeld werd dat hij dan een mildere straf van vier jaar opgelegd zou krijgen, wat ook gebeurde. Er wordt in het verzoekschrift aangegeven dat verzoeker had gehoopt dat de gevangenisstraf die hij uitzat in Spanje het einde zou betekenen van het onrecht in zijn leven en dat hij in België eindelijk rust zou vinden en op een vreedzame manier zou kunnen werken en een leven opbouwen.

Verzoeker stelt verder dat hij reeds zwaar werd gestraft door de Spaanse autoriteiten en herhaalt dat hij inziet hoe ernstig de feiten zijn en een zware prijs heeft betaald voor zijn onwetendheid en naïviteit. Er wordt nog aangestipt dat verzoeker hier niet legaal kan werken of verblijven en hij ook niet terug kan gestuurd worden naar Syrië. Verzoeker vraagt om hem een kans te geven om te bewijzen dat hij een meerwaarde kan zijn. Verzoeker erkent verder dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld ernstig zijn maar stelt dat er rekening dient te worden gehouden met verzachtende omstandigheden, zoals het uitzitten van de straf en zijn strafregister waarbij wordt gewezen op een arrest van 20 juni 2018. Er wordt in dit verband nog benadrukt dat verzoeker geen nieuwe feiten heeft gepleegd en de omstandigheden waarin alles zich heeft afgespeeld wel degelijk als verzachtende omstandigheden moeten worden beschouwd.

Tot slot wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat verzoeker sinds zijn vrijlating tracht zich te re-integreren in de maatschappij en niet afhankelijk te zijn van de overheid. Er wordt toegelicht dat verzoeker thans samenwoont met zijn verloofde en ten slotte aangevoerd dat in casu rekening dient gehouden te worden met de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, wat niet op afdoende wijze gebeurde.

3.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- document inzake het Spaans vooronderzoek;
- het Spaans vonnis met de vertaling ervan.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.3.1. De Raad wijst erop dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 F, (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er “*ernstige redenen zijn om aan te nemen*” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden bedoeld in artikel 1, F van Vluchtelingenconventie, alsook dat er “*ernstige redenen*” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO Judicial Analysis: *Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op verweerder rust. Verweerder moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

Het in artikel 55/2 en in artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde misdrijf moet een zekere graad van ernst bereiken. Het begrip “ernstig (niet-politiek) misdrijf” wordt evenwel niet verder gedefinieerd in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, zodat het een autonoom karakter heeft en het de Raad toekomt om de contouren ervan vast te stellen door zich te steunen op relevante rechtspraak.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie een belangrijk arrest geveld, waarin het, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, eraan herinnert dat “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36).

De Raad is van oordeel dat, hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, de pertinente overwegingen ervan mutatis mutandis ook kunnen gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het voormelde arrest heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden*

overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, dat de aanbeveling bevat *“dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)”* (HvJ C-369/17, pt. 56).

De Raad noteert, in navolging van het Hof van Justitie, eveneens dat het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen doet (zie UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109*).

Kortom, in casu kunnen volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf:

- de aard van de daad;
- de werkelijke schade;
- de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten;
- (de aard van) de voorziene straf;
- de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op, om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO practical guide on exclusion for serious non-political crimes, december 2021, p. 13-18).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112).

Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive”*, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘expiation’).

Volgens UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en

causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, *“Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 105).

3.3.3.2. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat uit verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker in 2015, in Spaanse wateren, mededader was aan een ernstig, niet-politieke misdrijf, namelijk internationale drugshandel op grote schaal en hij wetens en willens betrokken was bij deze criminele feiten.

Zoals ook in het verzoekschrift wordt aangestipt, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het CGVS aanvankelijk het bericht kreeg dat er geen strafrechtelijke antecedenten op verzoekers naam zouden staan en, na een nieuwe aanvraag te hebben ingediend bij de Spaanse autoriteiten met de door verzoeker neergelegde documenten aangaande zijn detentie, vervolgens geen antwoord meer werd verkregen in dit verband (zie blauwe map met documenten, stukken 2-6). Verweerder meent evenwel dat er geen redenen zijn om te twifelen aan de door verzoeker aangegeven veroordeling vanwege zijn betrokkenheid aan voormelde feiten, dit gelet op de neergelegde documenten aangaande zijn detentie en de uitgebreide en gedetailleerde verklaringen over zijn rechtszaak en detentie. De commissaris-generaal licht hieromtrent toe:

“Uit de brief (stuk 5) van de directeur van de penitentiare instelling Valdemoro (Madrid), waar u gedetineerd werd, aangaande uw aanvraag voor een werkloosheidsuitkering, blijkt dat u werd veroordeeld voor een niet nader bepaald misdrijf zoals vermeld in artikel 36.2 van het Spaanse Strafwetboek. Dit artikel vermeldt – naast misdrijven aangaande terrorisme en misdrijven tegen minderjarigen – misdrijven gepleegd binnen een criminele organisatie of groep (zie administratief dossier). In dezelfde brief wordt vermeld dat u sinds 14 mei 2015 gedetineerd was tot de dag van de opstelling van de brief, zijnde 9 juni 2019. Uit een ander document aangaande uw detentie (stuk 8) blijkt dat uw straf 1490 dagen betrof, waarvan u alle 1490 dagen heeft uitgezeten. Tevens legt u een brief (stuk 6) van de onderdirectrice van deze zelfde gevangenis neer, waarin melding wordt gemaakt van het vonnisnummer – 96/2016 – en de rechtbank – “A.NACIONAL SEC.2A.PENAL”. De inhoud van deze stukken kunnen in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen als werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een maand omwille van uw betrokkenheid bij georganiseerd, grootschalige drugshandel. In concreto zou u gearresteerd zijn op het moment dat u een partij van 5 ton hasj op een schip hielp laden (CGVS, p. 10 en 11).

Deze feiten vonden volgens u plaats in 2015, in Spaanse wateren, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens tot dit land als vluchteling te worden toegelaten.”

Verzoeker betwist niet dat hij in Spanje werd veroordeeld wegens internationale drugshandel doch benadrukt dat het CGVS van de Spaanse autoriteiten het bericht heeft ontvangen dat hij geen strafrechtelijk verleden heeft en dat het enkel door zijn eigen oprechtheid is dat verweerder op de hoogte werd gebracht van zijn opsluiting in Spanje. Daargelaten verweerder dit gegeven niet ontkent en uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom hij in casu meent dat er toch ernstige redenen zijn te veronderstellen dat verzoeker in 2015, in Spaanse wateren, mededader was aan een ernstig, niet-politieke misdrijf, namelijk internationale drugshandel op grote schaal, moet de Raad opmerken dat bij huidig verzoekschrift het Spaanse vonnis inzake verzoekers veroordeling en de vertaling ervan werden neergelegd. Zodoende kan de Raad op goede gronden vaststellen dat verweerdens overwegingen steun vinden in verzoekers verklaringen en in de door hem neergelegde documenten (Verklaring DVZ van 11 september 2019, p. 9, 11; persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 19; zie ook groene map met documenten stukken 5-8 en stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift).

Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt aldus onbetwist dat verzoeker bij vonnis van 7 juni 2016 door de correctionele rechtbank te Madrid in Spanje onder meer werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens drugshandel. Dat de Spaanse autoriteiten in hun communicatie naar het CGVS toe (verkeerdelijk) geen melding hebben gemaakt van verzoekers veroordeling kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in zijn stelling als zou de commissaris-generaal zich hebben laten leiden door zijn eigen veronderstellingen. De bijkomende

documenten die door verzoeker worden bijgebracht, staven de vaststellingen en de conclusie in de bestreden beslissing.

Er wordt vervolgens in de bestreden beslissing correct aangestipt dat de uitsluitbare handelingen in 2015 werden gepleegd buiten België, in casu het land van toevlucht.

Wat betreft de kwalificatie van deze handelingen als “ernstig (niet-politiek) misdrijf” treedt de Raad volgende overwegingen bij:

“Bovendien vormen deze feiten een ernstig misdrijf . Zij vooreerst opgemerkt dat uit de schaal van de lading, de logistieke complexiteit van een dergelijke operatie, de arrestatie van de anderen betrokkenen, en de wetsartikelen op basis waarvan u werd veroordeeld, blijkt dat uw activiteiten kaderen binnen een georganiseerde misdaadbende die betrokken is in grootschalige handel in illegale drugs zoals hasj. Van dergelijke illegale verdovende middelen is geweten dat ze een ernstige en soms levensbedreigende gezondheidsschade kunnen berokkenen bij de gebruikers. Door hun (gezondheids)effecten en het feit dat druggerelateerde activiteiten vaak sterk verbonden zijn met andere criminele activiteiten – zoals ook in casu het geval is (cf. supra) -, hebben drugs en de illegale handel erin een grote impact op de maatschappij en vormen ze een ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Hierbij dient er op gewezen te worden dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdrijven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Met name het HvJ heeft geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, zoals in casu het geval, is een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving funeste gevolgen heeft voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/ Denemarken, § 66). (naar analogie met RvV, nr. 229.576 van 29 november 2019)

Ook het Belgisch wettelijk kader (Wet van 24.02.1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen; KB van 6 september 2017 houdende regeling van verdovende middelen en psychotrope stoffen) voorziet in zware (gevangenis)straffen voor ernstige inbreuken op de wetgeving, zoals degene waarbij u betrokken was, met name het transporteren van aanzienlijke hoeveelheden hasj. Bovendien maakten de feiten waarbij u betrokken was deel uit van de activiteiten van een georganiseerde bende.

Tevens dient te worden besloten dat het misdrijf waaraan u zich schuldig maakte, niet-politiek van aard is. Nergens uit uw verklaringen blijkt enige politieke dimensie aan uw criminele activiteiten. Het betreft gemeenrechtelijke criminaliteit waarbij persoonlijk financieel gewin de belangrijkste drijfveer was.”

In zijn nota met opmerkingen stipt verweerder nog met reden aan dat uit het vonnis toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de beklaagden, die allen beschouwd werden als dader, beschuldigd werden van het vervoeren van bijna 5 ton cannabishasj met een straatwaarde van ruim 27.5 miljoen euro; dat alle beklaagden de ten laste gelegde feiten aannamen en instemden met de door het openbaar ministerie (hierna: het OM) gevorderde straf; en elk veroordeeld werden tot een gevangenisstraf van 4 jaar en een geldboete van 60 miljoen euro (of 1 maand hechtenis bij niet-betaling). Verweerder kan gevolgd worden in zijn oordeel dat hieruit nogmaals blijkt dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, een ernstig misdrijf omvatten, hetgeen verzoeker overigens niet lijkt te betwisten. Naast de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de ernst van de feiten, kan volgens verweerder tevens nog worden gewezen op de straatwaarde van de getransporteerde drugs, zijnde 27.5 miljoen euro waarbij terecht

wordt geoordeeld dat drugssmokkel van een dergelijke omvang niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1 F, (b) van het Vluchtelingenverdrag kan worden beschouwd.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze betwist dat de door hem gepleegde feiten een ernstig (niet-politiek) misdrijf betreffen.

Inzake verzoekers individuele verantwoordelijkheid wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd: *“Uit uw verklaringen en de stukken in het dossier kan eveneens worden afgeleid dat u in Spanje als mededader, minstens als medeplichtige, willens en wetens een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de georganiseerde handel in illegale drugs.*

Dient allereerst te worden benadrukt dat u niet ontkent effectief uw assistentie te hebben verleend bij het inladen van een cargo van 5 ton hasj op een schip, waarmee u uw concrete, materiële bijdrage aan het plegen van het misdrijf ('actus reus') erkent. Er kan vervolgens niet worden weerhouden dat u daarbij ter goeder trouw handelde en niet op de hoogte was dat u uw medewerking verleende aan het uitvoeren van internationale drugssmokkel op grote schaal. Integendeel, uit uw verklaringen en uw veroordeling kan worden opgemaakt dat u intentioneel, bewust, en met kennis heeft gehandeld ('mens rea').

U verklaart over uw betrokkenheid bij de feiten dat u op zoek was naar transport naar Europa en dat u een overeenkomst aanging met iemand die u een plaats op een boot naar Spanje wist te verkrijgen. Op een tussenstop vroeg de kapitein u om te helpen met het opladen van cargo. Net op dat moment verschenen de Spaanse autoriteiten en werd u, samen met de andere bemanningsleden van het schip, gearresteerd. U kwam vervolgens te weten dat de cargo die u hielp opladen in werkelijkheid een lading van vijf ton hasj was (CGVS, p. 10 en 11). Er kan niet worden aangenomen dat u ter goeder trouw handelde en niet op de hoogte was dat u uw medewerking verleende aan het uitvoeren van drugssmokkel op grote schaal. Het Spaanse gerecht gaf u immers dezelfde straf als alle andere aanwezigen op het schip, waaronder dus ook de kapitein (CGVS, p. 11). Daaruit blijkt geenszins dat het Spaanse gerecht elementen opmerkte in uw zaak die konden hebben gewezen op een andere – lagere – graad van betrokkenheid in de feiten, of enige onwetendheid van uw kant, of andere verzachtende omstandigheden. Het Spaanse gerecht oordeelde echter dat uw betrokkenheid in die mate was dat zij u met eenzelfde straf veroordeelde als alle andere bemanningsleden van het schip. U legt geen documenten neer om uw versie van de feiten te ondersteunen, zoals het vonnis van het Spaanse gerecht, waarin verwacht kan worden dat er veelvuldige details worden vermeld aangaande de omstandigheden van uw arrestatie en de mate van uw betrokkenheid in de feiten, en eventuele verzachtende omstandigheden. Zeker gezien u vertegenwoordigd werd door een advocaat tijdens uw proces (CGVS, p. 11), kan verwacht worden dat u dergelijke documenten weet neer te leggen indien u van mening bent dat zij uw bewering, als zou u toevallig aanwezig zijn geweest op het schip en onwetend deze lading aan boord hebben gehaald, zouden kunnen staven. Dat u dit niet doet – u weet nochtans wel documenten met betrekking tot uw detentie neer te leggen – maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw versie van de feiten aangaande uw betrokkenheid bij deze internationale drugshandel. U wordt vervolgens gevraagd waarom het Spaanse gerecht anders zou oordelen over uw betrokkenheid bij de feiten, dan de versie die u hier naar voren brengt, maar u antwoordt naast de vraag en doet een uiteenzetting over het verschil tussen een kapitein en een soldaat en verklaart dat men het bevel van een kapitein niet kan weigeren (CGVS, p. 19).

U wordt verder nog gevraagd waarom een criminele organisatie, die met een schip vijf ton hasj wilden smokkelen naar Europa, u aan boord zouden willen nemen van hun schip maar u omzeilt louter de vraag: “het schip was om goederen te transporteren en ik ben op het schip geraakt als zeeman maar niet met de bedoeling om op het schip te werken maar gewoon als een zeeman”. U wordt vervolgens de opmerking gemaakt dat een criminele organisatie, die van plan was om een dergelijk grootschalige smokkel van drugs te verwezenlijken over de Middellandse Zee, toch niet zomaar iemand hierbij zou betrekken – u werd niet alleen aan boord gehaald, u laadde persoonlijk de lading hasj aan boord – die hier niets mee te maken heeft maar u kan geen bijkomende informatie meer toevoegen: “dat weet ik niet, ik kende een persoon die ook mee op schip was, maar de kapitein ken ik niet” (CGVS, p. 11).”

Door aan te voeren dat hij geen drugskoerier is en dat hij niet wist dat er drugs op het schip aanwezig waren, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente motieven kunnen weerleggen. Waar verzoeker wijst op de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten die volgens hem bevestigen dat hij de volledige waarheid heeft verteld, stelt de Raad vooreerst samen met verweerder vast dat uit het bijgebrachte Spaanse vonnis blijkt dat alle beklaagden, dus ook verzoeker, de feiten hebben erkend en ingestemd hebben met de geëiste straf. De Raad kan in dit verband verder dienstig verwijzen naar de bevindingen in de nota met opmerkingen: *“Indien verzoeker werkelijk onschuldig was zoals hij laat uitschijnen, kan niet worden ingezien waarom verzoeker niet getracht zou hebben om de tenlasteleggingen aan te vechten, te meer daar voor verzoeker zelfs bij een bekentenis een lange gevangenisstraf van 4 jaar geëist werd door het OM. Dat verzoeker een zwaardere straf zou hebben geriskeerd indien hij niet zou hebben ingestemd met de eis van het OM, en dat hij de raadgeving van zijn*

advocaat zou hebben gevolgd, zijn overigens louter blote beweringen die nergens uit de neergelegde documenten kunnen blijken. Dat een advocaat bovendien een persoon die naar eigen zeggen onschuldig is, toch zou aanraden om schuldig te pleiten en hierbij een (nog steeds zware) gevangenisstraf te aanvaarden, komt geenszins aannemelijk voor. Het argument van verzoeker als zou hij initieel geen deel hebben uitgemaakt van het vooronderzoek is eveneens een ongestaafde bewering nu het document waarnaar hij verwijst, niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bovendien betreft dit maar één enkel stuk, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit geen volledig beeld geeft van het gevoerde onderzoek, noch van de procedure voorafgaand aan het strafproces. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat zelfs indien verzoeker pas later gedagvaard zou zijn, dit geenszins aantoon dat hij niet betrokken was bij de feiten en onterecht veroordeeld is.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een vorm van bijkomende bestraffing en een tweede en zwaardere straf zou inhouden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het adagium “non bis in idem” belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). De uitsluiting van internationale bescherming beoogt bovendien een ander doel dan strafrechtelijke vervolging. Immers, het doel van de uitsluitingsclausules opgenomen in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is de bescherming van de integriteit van het asielsysteem door het niet toekennen van een beschermingsstatus aan de personen die omwille van de door hen gestelde criminele daden de bescherming verbonden aan deze status niet verdienen.

De in casu toegepaste bepaling heeft betrekking op in het verleden begane daden en heeft, eens is vastgesteld dat (er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat) betrokkene dergelijk misdrijf heeft gepleegd, een verplicht karakter. In dat geval is de staat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, dus verplicht om de betrokkene uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire beschermingsstatus.

De aangehaalde bepalingen bevatten geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de betrokkene al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het kwestieuze misdrijf.

Verder wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanhaalt die hem zouden vrijstellen van zijn individuele verantwoordelijkheid:

“U brengt geen verschoningsgronden aan dewelke u kunnen ontdoen van uw individuele verantwoordelijkheid. Gevraagd wat u vindt van deze veroordeling door het Spaanse gerecht antwoordt u: “onrechtvaardig, ik heb een straf gekregen voor iets dat ik niet gedaan heb, ik ben een zeeman, ik ben op dat schip geweest om hier te geraken, niet om te handelen, onrechtvaardig” (CGVS, p. 19). Gezien bovenstaande vaststellingen kan echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden onwetendheid. Het feit dat u blijft volharden in uw onschuld illustreert integendeel dat er geen sprake is van enig schuldinzicht of berouw van uwentwege. U brengt verder geen bijkomende elementen aan dewelke u van uw individuele verantwoordelijkheid zouden ontdoen.”

Waar verzoeker betoogt dat er rekening dient te worden gehouden met “verzachtende omstandigheden” zoals het feit dat hij zijn straf heeft uitgezeten, hij sinds zijn veroordeling geen nieuwe feiten heeft gepleegd, en zich tracht te “herintegreren” in de maatschappij, stelt de Raad vast dat deze elementen geen afbreuk doen aan de ernst van het (niet-politieke) misdrijf gepleegd buiten het land van toevlucht, noch aan verzoekers individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid hierin. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, randnrs. 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16).

Verzoeker kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 205 570 van 20 juni 2018. Rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie hebben immers geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer voormeld arrest betrekking heeft op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van een verzoeker met een medisch-psychologische problematiek die hiervoor werd behandeld, quod non in casu. Door tot slot te wijzen op zijn herintegratie in de maatschappij en de samenwoning met zijn verloofde alsook de mogelijkheid van rehabilitatie en reïntegratie in de samenleving waarmee rekening dient gehouden te worden, brengt verzoeker geen elementen bij die afdoende tegenwicht kunnen bieden aan

het geheel van alle andere bevindingen, hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt, en die evenmin zijn individuele verantwoordelijkheid hierin kunnen opheffen.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval.

Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 53-54 'Proportionality – why inappropriate'; p. 117-119 'Expiation').

Daar de toepassing van deze uitsluitingsclausule betrekking heeft op in het verleden gepleegde feiten, is bovendien de vraag of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde niet relevant bij de beoordeling van een eventuele uitsluiting, evenmin als het gegeven dat de feiten van enige tijd geleden dateren en er sindsdien geen nieuwe feiten gepleegd werden.

Het Hof heeft bevestigd dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109-111).

De Raad bevestigd dat waar reeds in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening werd gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van verzoeker kenmerken, de commissaris-generaal en de Raad, wanneer zij tot de conclusie komen dat de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, niet verplicht zijn een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordelen.

3.3.3.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

3.3.4. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er in hoofde van verweerder geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS 3 december 2020, nr. 249.122).

3.3.5. De Raad wijst er nog op dat het advies vervat in de bestreden beslissing voortvloeit uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en artikel 55/4, § 4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid en artikel 55/4, § 1 beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824 en RvS 3 december 2020, nr. 249.122).

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. De Raad merkt verder op dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, ook over de feiten die leidden tot zijn veroordeling in Spanje en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (persoonlijk onderhoud, p. 10-11,19). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.10. Verzoekers uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU